

dem, der vedrøre Strafuudsættelser. Jeg har troet, at man kunde nøjes med Hukommelsen, hvad der beroede paa Optegnelser, og hvad man ellers kunde finde, bl. a. fordi jeg mente, at de Oplysninger, der ere fremkomne, ere fuldkommen tilstrækkelige til at vise, at det slet ikke er nogen ny Praksis, der er inaugureret i dette Tilfælde, som det ærede Medlem klager over. Det er tværtimod kun en Fortsættelse af en gammel Praksis, der har eksisteret før min Tid.

Jeg skal som Eksempel paa, hvor vanskeligt det er at finde den Slags Sager, nævne, at da jeg skulde til at søge disse Sager oplede og talte med Departementchefe'n derom, nævnedes jeg for ham, at jeg kunde huske, at der fra Begyndelsen af min Tid var en Sag med en Fiskehandler, der for uterligt Forhold mod Smaapiger var idømt 2 Aars Forbedringshusarbejde, men paa Grund af Sygdom fik Udsættelse: Den maa De se at finde. Nogen Tid efter kom Departementchefe'n og sagde: Saadan en Sag eksisterer vist ikke, vi have ikke kunnet finde den i Kontoret. Jeg svarede: Jeg er aldeles vis paa, at der er en saadan Sag. Nogen Tid efter kom Departementchefe'n igen og sagde til mig: Det maa vist bero paa en Misforstaaelse, der er ikke saadan en Sag i Ministeriet. Han kom endnu en Gang, jeg sagde: Der er en saadan Sag, jeg kan huske det ganske tydeligt. Og til sidst blev den funden. Jeg nævner det som Eksempel paa, hvor uhyre svært det er i den overordentlig store Samling af Sager og Materiale, der findes i Justitsministeriet, at udfinde en saadan Sag.

Jeg er ganske overbevist om, at hvis man virkelig vil gaa samtlige Sager i Justitsministeriet for de sidste 25 Aar eller mere igennem, vil Antallet af de Sager, hvor Strafuudsættelse har fundet Sted, blive langt, langt større, end der er omtalt her i Skrивelsen.

Og naar det ærede Medlem siger, at det er noget nyt, at Folk faa Lov til at vente mere end 1 Aar, er det ikke rigtigt. Det fremgaar netop af Skrивelsen, at noget saadant gentagende har fundet Sted.

Det fremgaar saaledes af det Tilfælde, der nævnes Sp. 1733—34 under C. Det drejer sig der om en Vand- og Brødsstraf paa 20 Dage. Det hedder der, at Justitsministeriet udtalte, at man ansaa det for rettest, at Straffen foreløbig ikke eksekveredes, altsaa ikke en Udsættelse for et enkelt Aar, men saa længe det skal være, og det er muligt, at Straffen aldrig er naaet til at blive eksekveret.

Det næste Tilfælde, der angaar en Købmand, der for Falsk var idømt 2 Aars Forbedringshusarbejde, og som kom ind paa Middelfart Sindssygeanstalt, viser ganske det samme. Ved Skrивelse af 12. April 1886 bestemmer Ministeriet, at Dommens Forkyndelse og Straffens Afsoning udsættes, indtil den domfældtes Udskrivning af Sindssygeanstalten havde fundet Sted, altsaa paa ganske ubestemt Tid. Aaret efter blev det til Justitsministeriet indberettet, at den domfældte ikke kunde ventes helbredet, men Justitsministeriet fandt ikke nogen Grund til at gøre en Ende paa Sagen, saaledes som det ærede Medlem mener, der bør gøres i saadanne Tilfælde, og som han forekaster mig, at jeg ikke har gjort i det Johannes Hansen'ske Tilfælde. Nej, Justitsministeriet bestemmer ved Skrивelse af 27. August 1887, at Straffuldbyrdelsen skal stilles i Bero indtil videre, altsaa paa ganske ubestemt Tid, efter at der først var gaaet 1 Aar.

Og det Tilfælde med Fiskehandleren, der faldt i min Tid, viser ganske det samme. Ved Skrивelse af 6. Juli 1903 blev Fuldbyrdelsen udsat 1 Aar, men desuagtet blev Straffen ikke eksekveret, uagtet Fiskehandleren ikke, saaledes som det ærede Medlem sagde, døde i det samme Aar, han døde nemlig først i Løbet af det næste Aar.

Men det, der er Hovedsagen ved disse Skrивelser, og som klart og tydeligt fremgaar af dem, er, at det er en gammel Praksis i Justitsministeriet, at naar der ved Eksekveringen af en Straf paa Grund af den domfældtes Helbredstilstand vil tilføjes ham Men og Følger, der ikke ere forudsatte som en Del af Straffen, har man udsat Straffen, og det fremgaar ogsaa af disse Skrивelser, at Strafuudsættelsen Gang paa Gang har varet længere end 1 Aar.

Nu siger det ærede Medlem, at da det første Aar var udløbet, eller det andet Aar var udløbet, burde Sagen været sluttet, saa burde Benaadning have fundet Sted, og i den Anledning paaberaaber det ærede Medlem sig det Tilfælde, der findes under Nr. 3, Sp. 1735, hvor en Fabriksarbejderske, der var idømt 2 Gange fem Dages Vand og Brød, paa Grund af sit svagelige Helbred fik Straffen fuldstændig eftergivet ifølge Lægeattest paa Vilkaar af 5 Aars ulastelig Vandel. Det er altsaa det, som det ærede Medlem nu mener, at jeg skulde have gjort lige overfor Redaktør Johannes Hansen.